

niciun cuvânt și se duce. Când se apropie ora să se întoarcă, văduva își face iarăși treaba rânduită, așteptând-o la poartă ca să-i spună din nou aceleași: „Unde te învârti și nu ți-e un pic rușine? Nu ai de gând să te îndrepti, în sfârșit?”. Acel suflet sfânt intră cu liniște și îi răspunde înaintea celorlalți: „Iartă-mă, sora mea, cu rugăciunile tale mă voi strădui să mă îndrept și eu, nemernica și păcătoasa”, și-și poartă în continuare nevoințele duhovnicești și lucrarea virtuților. La început, sărmana văduvă nu voia să facă una ca aceasta; prefera să moară pe drumuri împreună cu copiii ei. Dar părintele duhovnicesc al acelei surori a liniștit-o și își duce mai departe slujirea ei. Această soră trăiește în ascuns. A aflat unde țintește diavolul. Dumnezeu să mă învrednicească și pe mine, cel vrednic de milă, să-i ajung măcar la degetul cel mic. Acesta este duhul nobleței în viața duhovnicească: să mulțumiți când vă ocărăsc pe nedrept, urmând din dragoste Celui cu nedreptate defăimat și dat spre pătimire, Preadulcelui Iisus Hristos.

Răul este că văd în mine multă îndreptățire, deși greșesc, și trebuie să primesc ocări și pedepse, ca să mă rușinez și altădată să fiu cu luare-aminte, măcar de rușinea altora. Nu doar că nu primesc musturarea, dar mă și mâni, grăiesc împotriva și voiesc să-l osândesc pe celălalt. După toată această stare în care mă aflu, mai stărui să-l și cer lui Dumnezeu să-mi dea harisme. S-ar cuveni să sap o groapă adâncă, să intru înăuntru și să dispar de pe fața pământului. Dumnezeu să-Și facă milă cu mine, soră. Bine, totuși, că albeața a început să cadă de pe ochii sufletului meu ca să pot desluși măcar acestea; și voi face rugăciune, zi și noapte, să mă întărească Bunul Dumnezeu să pun măcar începutul.

Rugați-vă și voi să mă întărească, precum mă rog și eu să ne învrednicească să intrăm în viața duhovnicească, cea a dragostei și a smeritei cugetări. Amin.

Domnul și Maica Domnului să fie cu voi!

Sursa: Nikolaos A. Zournatzoglou, *Mărturiile ale închinătorilor. Cuviosul Paisie Aghioritul 1924-1994*, Ed. Egumenița, Galați, 2014

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 7 iulie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 8 iulie	18:00	Vecernia
Duminică 9 iulie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

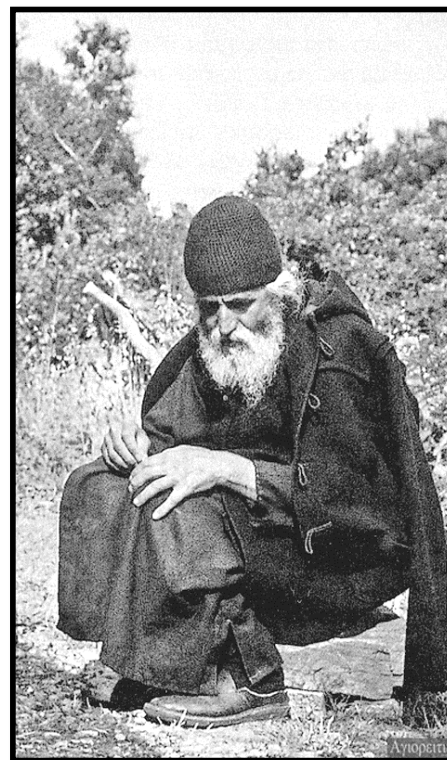
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Iar de i se pare cuiva că știe ceva,
încă nimic n-a cunoscut precum se cade a cunoaște."*

(I Corinteni 8, 2)

Nr. 217 / 2 iulie 2017

**SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL**
1924 - 1994

SCRISORI I. / 18 SEPT. 1968

MUNCĂ – HRANĂ – SLUJBĂ TIPICONALĂ

Soră în Hristos, Filoteia,
binecuvâtați! (...)

Faraon îi apăsa cu atâta muncă pe fiii lui Israil, tocmai ca aceștia să uite de Dumnezeu. Din acest motiv, este bine ca, atunci când viețuirea obștească se va fi pus, întrucâtva, în rânduală, să urmărească întotdeauna simplitatea, ca să nu sfârșească prin a deveni o fabrică: muncă – hrană – slujbă tipiconală. Acest tipic nu-l poate crește pe omul cel lăuntric, ci doar să adoarmă, într-un anume fel, patimile trupești, iar mai apoi mintea.

Mintea omului are o mare putere, care trebuie valorificată și îndreptată către Părintele luminii, căci mintea are o viteză mai mare decât a luminii. Dacă această putere este împrăștiată, cum este cu puțință să mai fie putere? Iar dacă nu mai este în om puterea minții, îi

rămâne creierul, face lucrare cerebrală și din chip al lui Dumnezeu, sfârșește prin a deveni mașină (creier).

La alții, iarăși, se întâmplă aceasta: pentru că nu se străduiesc să valorifice această putere a minții, îndreptând-o spre cele de sus, o valorifică – sau mai vartos, o exploatează – vrăjmașul, spre cele de jos – mai întâi îndreptând-o spre cele pământești, iar apoi mai jos, în iad (Să ajute Dumnezeu ca nimeni să nu ajungă acolo!). Când mintea reușește să urce la înălțime, atunci le vede pe toate din înălțime cu ochii sufletului, cu ochi dumnezeiesc.

Toate acestea, din păcate, le pricep și eu doar în teorie, dar caut să mă nevoiesc spre a le dobândi, chiar de-ar fi ca moartea să mă afle pe cale. Iertați-mă, din dragoste vă scriu, și nu pentru a vă da sfaturi. La fel [iertați-mă] și pentru scrisul neîngrijit, căci vă scriu în grabă.

SCRISORI II. / 7 FEB. 1969

VREMEA ISPITELOR

Soră în Hristos, Filoteia, binecuvântați! (...)

În toți anii vieții Sale pe pământ, 33 la număr, Domnul n-a fost nimic altceva decât smerenia cea mai adâncă. Dacă cercetează cineva lumește întreaga Sa viață, a fost o nereușită. Lucrul de mirare în viața duhovnicească este că omul biruiește atunci când este biruit, în vreme ce biruințele lumești sunt pline de

izbânda omului celui vechi. Deși se arată biruitor, atât în propriii săi ochi, cât și în cei ai lumii, în realitate este învins. Hristos, însă, în vreme ce primea pe Cruce ocările, defăimările și lovirile cu trestia pe sfântul Său cap, lovea atunci capul vrăjmașului, zdrobindu-l.

Lupta duhovnicească, prin urmare, nu este grea când cineva urmează omului celui nou, noului Adam, Iisus Hristos, și se pleacă cu smerită cugetare, umplându-se de Har; nu însă când se îndreptățește, precum Adam cel de demult, și nu se smerește, nu se pleacă și se chinuiește pe sine, chinuindu-i și pe alții. Când omul își curățește ochii sufletului și-i face telescop, își vede propriile patimi mari, fiare cu totul sălbatice, pe când ale aproapelui, pentru că le vede cu ochii cei duhovnicești – mici furnicuțe. Pe toți îi va vedea buni, afară de sine însuși. Când omul ajunge la o astfel de stare, chiar și cu șerpii poate să locuiască, iubindu-i și socotindu-i mai buni decât pe sine și smerindu-se și față de aceștia – și astfel, prin cugetarea sa smerită, alungă toata lucrarea vrăjmașului de la ei și se fac și acești șerpi precum mai înainte de cădere, când erau printre cele mai înțelepte animale din Rai.

Pricina [pentru care cineva nu izbutește aceasta] și piedicile pentru a ajunge la dragostea duhovnicească sunt dragostea față de lume și de cele ale ei. Vrăjmașul, pentru a împiedica dragostea duhovnicească și a aduce răceală între două suflete, se

străduiește să-l pună pe unul să facă ceva – fie o neatenție, fie vreun ponos material sau lumesc, de pe urma căruia ne simțim ofențați ori păgubiți – ca să izvodească o întreagă situație, de vreme ce știe că inima noastră s-a lipit de cele materiale și stricacioase și de propriul nostru sine; pe când s-ar cuveni să credem că nu avem nicio trebuință de lucruri materiale și reușite lumești, de egoisme și fală, fără numai de dragostea duhovnicească, cea nedespărțită de smerita cugetare. N-au decât să se distrugă toate gospodăriile și toate bunurile și averea și casele pe care le avem, ca să păstrăm dragostea. Dacă nu se strică astăzi, mâine-poimâine toate aceste bunuri materiale – cărora le acordăm importanță și pentru care ne luptăm atât ca să ne vadă lumea și să ne laude, și pentru care ne pierdem dragostea – se vor nimici.

Dragostea și smerenia sunt cele două aripi ale monahului, cu care zboară la înălțime, aproape de tronul lui Hristos. Și rămâne să strângeți laolaltă toate bunurile materiale ale acestei lumi și să le dați foc, ca să aprindeți dragostea duhovnicească între voi, surorile. Căci de toate acestea, cele materiale, mai devreme sau mai târziu ne vom despărți, pe când de dragoste nu trebuie să ne despărțim, căci atunci ne-am despărți și de Hristos, Care Însuși se numește Dragoste.

Fiți cu multă luare-aminte, căci vrăjmașul vă dibuiește ținta. Când, nu peste multă vreme, veți mai spori,

atunci îi veți dibui voi ținta și singure veți râde amintindu-vă pricinile care aduceau răceală între voi.

În Sfântul Munte (în urmă cu 8 ani) era un duhovnic sfânt, cu harisma străvederii, pe care un monah oarecare l-a văzut într-o zi cuprins de mâhnire. Întrebându-l ce are, acela i-a răspuns: „*M-a părăsit Dumnezeu, copilul meu; astăzi n-am avut nicio ispită*”.

Are să vină – și mă rog pentru aceasta – vremea ispitelor spre mântuire sufletească. Să urmărim și noi, precum acel părinte sfânt, să dăm mulțumită când ceilalți ne ocărăsc sau ne fac ponoase, iar nu când oamenii ne laudă și ne cinstesc, și toate treburile ne merg strună – ca astfel să descoperim și noi ținta diavolului și să-l facem să plece de la noi.

Foarte mult mă zidește când îmi aduc aminte de o compatriotă de-a mea din Capadocia, care trăiește necunoscută. Este monahie în ascuns și așteaptă plecarea mamei sale bolnave pentru a merge la mănăstire. Este foarte bogată, și pe lângă milosteniile pe care le face familiilor nevoiașе, față de care are o slăbiciune, și orfanilor, găzduiește acasă o văduvă, cu copiii ei, pe care o întreține. Acestei văduve îi cere o slujbă: să o ocărăască mereu în fața oamenilor. Ii cere, ca pe un hatâr, să o ocărăască atunci când pleacă de acasă, spunându-i în fața altora: „*Nu ți-e deloc rușine? Unde te vânturi mereu? Când te vei pocăi, femeie rea și păcătoasă?*” și altele. Ea nu spune